

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1600/2558

พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา โจทก์ สิบเอกทรงศักดิ์ เงินลาดผู้ร้อง นายสิทธิศักดิ์หรือเอ็ม โพธิ์สุวรรณ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 297, ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 340 ตร., ป.อ. มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันชิงทรัพย์ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสตาม ป.อ. มาตรา 297 (8) เท่านั้น โดยยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ในความผิดฐานร่วมกันชิงทรัพย์ เมื่อโจทก์มิได้อุทธรณ์ว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดฐานร่วมกันชิงทรัพย์ด้วย เพื่อให้เป็นประเด็นในชั้นอุทธรณ์ ปัญหาที่ว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดตามบทมาตราดังกล่าวจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์จะยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ไม่ได้ เพราะเป็นข้อที่มีได้ร่วมกันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 3 ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 339, 340 ตร. กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือใช้เงิน 200 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณาสิบเอกทรงศักดิ์ ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่ารักษาพยาบาลเป็นเงิน 30,000 บาท ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา และค่าใช้จ่ายที่นางสาวเกศรินทร์ ภริยาผู้เสียหาย ต้องเดินทางมาจากจังหวัดชลบุรี เพื่อดูแลผู้เสียหายเป็นเงิน 10,000 บาท ค่าเสียหายแก่กาย อนามัย เสรีภาพและจิตใจของผู้เสียหายเป็นเงิน 60,000 บาท รวมเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 (8) ประกอบมาตรา 83 และจำเลยที่ 1 ยังมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคแรก ประกอบมาตรา 340 ตร. อีกกระทงหนึ่ง ขณะกระทำความผิดจำเลยที่ 2 อายุตั้งแต่สิบแปดปีแต่ยังไม่เกินยี่สิบปี ลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 จำคุกจำเลยที่ 2 เป็นเวลา 2 ปี 8 เดือน การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้รับอันตรายสาหัส จำคุก 4 ปี ฐานชิงทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะ จำคุก 9 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 13 ปี คำให้การในชั้นสอบสวนและทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้จำเลยที่ 1 กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกรวม 6 ปี 6 เดือน กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 5 สิงหาคม 2555 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสียหาย กับให้จำเลยที่ 1 คืนหรือใช้เงิน 200 บาท แก่

ผู้เสียหาย คำขอและข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำเลยที่ 1 เฉพาะในความผิดฐานชิงทรัพย์ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตรี จำคุก จำเลยที่ 1 มีกำหนด 15 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุก จำเลยที่ 1 มีกำหนด 7 ปี 6 เดือน ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 และให้ยกคำร้องของผู้ร้องในส่วนของจำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ และจำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ในวันเวลาและ สถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยที่ 1 กับพวกอีก 1 คน ขับรถจักรยานยนต์ซ้อนท้ายกันมา เมื่อพบ ผู้เสียหายซึ่งเป็นทหารกำลังขี่รถจักรยาน จำเลยที่ 1 ใช้เท้าถีบรถจักรยานของผู้เสียหายจนล้มลง แล้วจำเลยที่ 1 กับพวกใช้กำลังประทุษร้าย ชกต่อยเตะผู้เสียหายหลายครั้ง จนทำให้ผู้เสียหายได้รับ อันตรายสาหัสตามรายงานผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ แล้วจำเลยที่ 1 ชิงทรัพย์เงิน 200 บาท ของผู้เสียหายไป โจทก์ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ นั้น เห็นว่า ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับ อันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 (8) เท่านั้น โดยยกฟ้องโจทก์ในความผิด ฐานร่วมกันชิงทรัพย์ เมื่อโจทก์มิได้อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดฐานร่วมกันชิงทรัพย์ด้วย เพื่อให้เป็นประเด็นในชั้นอุทธรณ์ ปัญหาที่ว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดตามบทมาตราดังกล่าวจึงยุติไป ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์จะยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาไม่ได้ เพราะเป็นข้อที่มีได้วก้นมาแล้ว โดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 3 ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สุพจน์ อ่างเรืองผึ่ง · สุรพันธุ์ ละอองมณี · ธารธร ศิลปโอสถ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1600/2558>